

Arrest

nr. 171 473 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / II

- In zake:
1. X
Handelend in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijke
vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X
 2. X
Handelend als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige zoon X, en X, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn en die handelt als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige zoon X, op 28 mei 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2015 tot weigering van de afgifte van een visum, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 4 mei 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In 2008 treden de eerste verzoekster, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, en de tweede verzoeker, die de Belgische nationaliteit heeft, te Irak in het huwelijk.

1.2. Op 21 december 2014 dient de eerste verzoekster, samen met haar minderjarige zoon, bij de Belgische ambassade te Amman (Jordanië) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op een gezinshereniging met de tweede verzoeker. Op 17 april 2015 wordt de beslissing genomen tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen op 4 mei 2015 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Commentaar:

Betrokkenen kunnen zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 20/12/2014 een visumaanvraag werd ingediend door H. S. (...), G. Y. (...), beiden van Irakese nationaliteit, om, Y. L. (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt Overwegende dat de heer Y. L. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft dewelke niet aangenomen worden:

- *Overzicht van zijn tewerkstelling tussen september en november 2014 bij volgende werkgever:*

C. H. G. (...) B.V. te Eindhoven:

Echter blijkt uit de gegevens op de loonfiches dat de heer Y. L. (...) een tewerkstelling aanging tussen 18/08/2014 en 15/02/2015. Betrokkene legde geen bewijzen voor van zijn bestaansmiddelen sinds 16/02/2015. Aangezien geen zekerheid bestaat betreffende de continuïteit van deze tewerkstelling kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet uitspreken over de stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid van de bestaansmiddelen van betrokkene.

Overwegende dat de betrokkene, zo als bepaald in artikel 40ter alinea 2 van de wet van 15/12/1980 en artikel 52,§2,2° van het KB van 08/10/1981, niet aangetoond heeft dat hij aan de voorwaarden van gezinshereniging beantwoordt.

Artikel 40ter is van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

'de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen'

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

'de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven'

Overwegende dat de heer F. L. (...), vader van betrokkene zoals weergegeven op zijn geboorteakte, geen toestemming gegeven heeft dat G. Y. (...) mevrouw H. S. (...) definitief vervoegt in België.

Overwegende dat er geen vonnis van hoederecht voorgelegd werd dat stelt dat mevrouw H. S. (...) over het exclusieve hoederecht van G. Y. (...) beschikt.

Bijgevolg wordt het visum gezinshereniging geweigerd.

“(…)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 08/07/2011. De Belgische onderdaan heeft niet aangetoond

dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 40ter, alinea 2.

*Aangezien minstens aan één van de voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 7 en 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: Gezinsherenigingsrichtlijn), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het beginsel van behoorlijk bestuur".

Het middel is als volgt onderbouwd:

"4.1.1. De aanvraag van de verzoekende partijen tot het bekomen van een visum gezinshereniging werd door de verwerende partij geweigerd op basis van het gegeven dat de heer Y. (...) niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken zoals vereist door artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partijen verwijzen naar de inkomsten en de tewerkstellingen van de heer Y. (...). Zo leggen de verzoekende partijen de arbeidsovereenkomst van de heer Y. (...) met de firma C. H. – H. G. (...) voor (stuk 13). De tewerkstelling werd aangegaan voor zes maanden, d.i. van 18 augustus 2014 tot en met 15 februari 2015 (stuk 13). Uit artikel 6 van de arbeidsovereenkomst volgt dat het bruto salaris van deze overeenkomst 1.650,00 euro per maand bedraagt (stuk 13). De verzoekende partijen verwijzen dan ook naar de inkomsten van de heer Y. (...).

De tewerkstelling van de heer Y. (...) bij de firma C. H. – H. G. (...) werd aangegaan voor een periode van zes maanden en is beëindigd op 15 februari 2015. De verzoekende partijen wensen op te merken dat heer Y. (...) steeds een tewerkstelling uitgeoefend wanneer hij daar de kans toe kreeg. Bijgevolg dient rekening gehouden te worden met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet:

"overwegende dat art. 40ter van hogervermelde wet bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt."

De heer Y. (...) heeft op alle mogelijke manieren geprobeerd een vast contract te pakken te krijgen. Dit is de heer Y. (...), mede gelet op de economische crisis, nog niet gelukt. De heer Y. (...) is zeer

werkwillig, doch de dag van vandaag is een contract voor onbepaalde duur krijgen zeker geen evidentie meer.

De heer Y. (...) doet er alles aan teneinde zijn tewerkstellingsmogelijkheden te optimaliseren. Zo is de heer Y. (...) niet alleen ingeschreven bij de VDAB, maar ook bij verschillende interim – kantoren (stuk 14).

De verzoekende partijen leggen talrijke e – mailberichten voor, waaruit meer dan genoegzaam blijkt dat de heer Y. (...) volop aan het solliciteren is (stuk 15). Echter krijgt de heer Y. (...) steeds hetzelfde antwoord dat zij kandidatuur niet kan weerhouden worden (stuk 16). Heel recent heeft de heer Y. (...) positief nieuws gekregen van een werkgever die wel geïnteresseerd was in zijn C.V., waardoor de heer Y. (...) onmiddellijk een afspraak heeft gemaakt (stuk 17).

Verder verwijt de verwerende partij dat door de verzoekende partijen geen recente inkomsten, d.w.z. van 16 februari 2015 werden voorgelegd. De verwerende partij hult zich echter in stilzwijgen en heeft in casu geen enkele moeite gedaan om bij de verzoekende partijen of bij de heer Y. (...) verdere gegevens op te vragen.

Zonder verder onderzoek te verrichten oordeelt de verwerende partij dus dat de tewerkstelling van de referentpersoon dient te worden afgewezen worden als “niet stabiel noch regelmatig”. Niet enkel gaat de bestreden beslissing uit van loutere veronderstellingen zonder gestaafde argumenten maar doet zij ook geen verdere navraag. Bijgevolg is door de verwerende partij niet voldaan aan de motiverings – en de zorgvuldigheidsplicht.

Verdere inlichtingen inwinnen bij de betrokken vreemdeling is bovendien, in de meeste gevallen, ook noodzakelijk. Immers, bij het indienen van een aanvraag tot het bekomen van gezinshereniging worden de vreemdelingen geconfronteerd met tal van administratieve formaliteiten, zodat het niet onlogisch is dat bepaalde documenten over het hoofd worden gezien.

Bovendien leert de ervaring van de raadvrouw van de verzoekende partij dat er in verschillende dossiers voor het bekomen van een visum in het kader van gezinshereniging door de verwerende partij zélf brieven worden gestuurd naar de aanvragers van gezinshereniging teneinde de nodige documenten te bekomen. Stelt zich de vraag waarom de verwerende partij dit in het desbetreffend dossier niet heeft het gedaan.

De individuele omstandigheden dienen in rekening te worden gebracht bij de beoordeling van een aanvraag van een gezinshereniging. Dit is in de bestreden beslissing niet gebeurd (artikel 7, 1, c) j. artikel 17 van de Europese Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003) (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken). Men kan in het kader van gezinshereniging niet alle aanvragen op een algemene manier beoordelen. Immers, gelet op de specificiteit van iedere gezinssituatie en gelet op de inzake zijnde mensenrechten is het noodzakelijk om elke aanvraag tot gezinshereniging afzonderlijk te beoordelen. De verwerende partij mag zich niet beperken tot het louter aftoetsen van de wettelijke bepalingen. Men dient rekening te houden met alle inzake zijnde elementen, zoals de wil tot werken in hoofde van de heer L. F. Y. (...).

De heer Y. (...) staat volledig zelf in voor betalen alle kosten in België. Alle rekeningen worden door de heer Y. (...) betaald, en dit zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (stuk 18).

Ook is het zo dat de eerste verzoekende partij, eenmaal in België zelf, er alles aan zal doen om zich zo snel mogelijk te integreren. Bovendien is de eerste verzoekende partij uitermate werkwillig te noemen, waardoor de eerste verzoekende partij zich in de mogelijkheid bevindt om zo snel mogelijk eigen inkomsten te genereren. Ook met deze mogelijkheden had de verwerende partij de plicht rekening te houden.

4.1.2. Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle

bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

De vereiste van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen wordt in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet immers op een gewichtige manier genuanceerd.

Deze nuance is het resultaat van de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun (HvJ, nr. 578/08, Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken), dat rekening dient gehouden te worden met de eigen behoefte van de gezinshereniger en zijn familie.

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier gemotiveerd waarom dit artikel niet in overweging werd genomen en waarom dit artikel niet aan de orde zou kunnen zijn.

De verzoekende partijen en de heer Y. (...) zijn immers formeel: de bestaansmiddelen waarover de heer Y. (...) op heden beschikt, zijn voldoende teneinde zichzelf en de verzoekende partijen in hun behoeften te voorzien. Dit blijkt eveneens uit de financiële situatie van de verzoekende partijen en de heer Y. (...) die hierboven werd uiteengezet.

Het Grondwettelijk Hof heeft recent geoordeeld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B. 55.2). Zie in deze zin ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915: “il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs public.”

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de betrokkene, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. In casu blijkt niet dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Meer nog, ze schuift haar verantwoordelijkheid volledig af...

De verwerende partij is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding. Verder is het niet aan de verzoekende partij om in de plaats van de verwerende een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet duidelijk bij de verwerende partij ligt. De verzoekende verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 4 juni 2014 in de zaak nr. 146 205 (stuk 19).

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt genegeerd en is aldus geschonden. Ook gaat de verwerende partij volledig voorbij aan de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht.

4.1.3. De doelstelling van de wetgever bij de vereiste aangaande de bestaansmiddelen is duidelijk: er dient voorkomen te worden dat de gezinsleden die ten laste van de openbare overheden zouden vallen.

Eenzijds heeft de heer Y. (...) op heden toereikende bestaansmiddelen, door middel van een inkomen. De bestaansmiddelen waar de echtgenoot/vader van de verzoekende partijen over beschikt zijn, overeenkomstig de vereisten van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, voldoende.

Anderzijds kunnen de inspanningen de eerste verzoekende partij zelf levert, teneinde op (korte) termijn een vaste tewerkstelling te kunnen bekomen, niet genegeerd worden.

De verzoekende partijen wensen hierbij op te merken dat zij nog nooit een beroep hebben gedaan op de hulp van de Belgische overheid. Ook de heer Y. (...) krijgt geen OCMW – steun (stuk 18). Bovendien hebben noch de verzoekende partijen, noch de heer Y. (...) de intentie dit in de toekomst te doen.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen niet ten laste van de openbare overheden zullen vallen.”

3.1.1.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3°, en 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet betreft de gezinshereniging van familieleden van een Belg, voor zover het betreft ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1 ° tot 3 °, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen’.

Als familielid van een burger van de Unie wordt dus beschouwd:

“de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2 °, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven” (artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3 ° van de Vreemdelingenwet)

Blijkens de bestreden beslissingen gaat de verwerende partij er van uit dat de tweede verzoekende partij niet de zoon van de heer Y. (...) zou zijn, nu zij stellen ‘dat er geen vonnis van hoederecht voorgelegd werd dat stelt dat mevrouw H. S. (...) over het exclusieve hoederecht van G. Y. (...) beschikt”.

Het is zowel voor de verzoekende partijen als voor de heer Y. (...) een raadsel hoe de verwerende partijen tot dergelijk argument kan komen.

Alle documenten die werden voorgelegd betreffende de identiteit van de tweede verzoekende partij bevatten de heer Y. (...) als vader.

Zo bevat de geboorteakte van de tweede verzoekende partij als naam vader “L. F. Y. (...)” (stuk 5). Als men een vergelijking maakt tussen de Belgische identiteitskaart van de heer Y. (...) (stuk 4) en de geboorteakte van de tweede verzoekende partij (stuk 5) kan men uiteraard niet anders dan vaststellen dat de heer Y. (...) de vader is van de verzoekende partij en er tussen beiden een afstammingsband bestaat.

De verwerende partij heeft het in de bestreden beslissingen over de heer “F. L. (...)”. Dit betreft waarschijnlijk een materiële vergissing in de bestreden beslissingen, nu de geboorteakte duidelijk “L. F. Y. (...)” als vader vermeld (stuk 5). Er kan bijgevolg niet anders van worden uitgegaan dat “F. L. (...)” zoals in de bestreden beslissingen en de heer L. F. Y. (...) één en dezelfde persoon zijn.

Ook het doopcertificaat, het attest samenstelling gezin, de identiteitskaart en het bewijs van nationaliteit (stuk 6, stuk 7, stuk 8 en stuk 9) vermelden als naam vader “L. F. (...)”.

De motivering van de verwerende partijen in de bestreden beslissingen is volledig onbegrijpelijk. De eerste verzoekende partij kan geen vonnis van exclusief hoederecht voorleggen, nu de vader van de tweede verzoekende partij Belg is en in België verblijft en zij gezinshereniging met hem wensen.

Het is duidelijk dat de verwerende partij onvoldoende onderzoek heeft verricht en met alle elementen rekening heeft gehouden. De verwerende partij schendt de op haar rustende materiële motiveringsverplichting. De werkwijze die de verwerende partij in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Bovendien, de beslissing van de verwerende partij om de aanvraag van de verzoekende partijen zonder meer te weigeren is niet redelijk en al zeker niet zorgvuldig te noemen.

Bovendien, indien de verwerende partij zich vragen zouden stellen over de verwantschapsband tussen de tweede verzoekende partij en de heer Y. (...), dan had de verwerende partij toepassing kunnen maken van de mogelijkheid tot het uitvoeren van een DNA – onderzoek alvorens zonder meer de aanvraag tot het bekomen van een gezinshereniging te weigeren. Dergelijk onderzoek zal immers

aantonen dat er geen enkel twijfel kan bestaan over de familieband tussen de tweede verzoekende partij en de heer Y. (...).

Bovenstaande rechtsregels worden dan ook zonder meer geschonden."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter en 42, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2004, van de formele en materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 40bis, §2, lid 1, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het beginsel van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Het eerste en het tweede middel zullen samen worden behandeld, gelet op de samenhang van de juridische en feitelijke toelichtingen ervan.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. In de bestreden beslissing wordt met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet op een duidelijke wijze aangegeven waarom de aanvraag voor het bekomen van een visum – lang verblijf (type D) wordt geweigerd, met name het feit dat er geen bewijzen werden voorgelegd van bestaansmiddelen van de Belgische partner vanaf 16/02/2015 en aangezien geen zekerheid bestaat betreffende de continuïteit van de tewerkstelling van de Belgische partner, verwerende partij geen uitspraak kan doen over de stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid van de bestaansmiddelen van die Belgische partner.

Uit de in het verzoekschrift geuite kritiek blijkt dat verzoekende partij dit determinerend motief genoegzaam kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Waar verzoekende partij kritiek uit op de overwegingen in de bestreden beslissing omtrent de heer F. L. (...) en G. Y. (...), dient niet alleen te worden opgemerkt dat dit een materiële vergissing betreft, doch ook dat dit overtollige motieven betreffen. Het schragende motief, met name de vaststelling dat er geen zekerheid bestaat betreffende de continuïteit van de tewerkstelling van de Belgische partner en dat verwerende partij geen uitspraak kan doen over de stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid van de bestaansmiddelen van die Belgische partner, wordt evenwel niet weerlegd. De eventuele gegrondheid van de kritiek op de overtollige motieven kan niet tot de nietigverklaring leiden van de bestreden beslissing, zodat verzoekende partij geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel. (zie: RvV, 7 november 2007, nr. 3434)

De naleving van de formele motiveringsplicht houdt geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).(RVV, 28 maart 2012, nr. 78.208)

Er wordt geen schending aangetoond van de formele motiveringsplicht.

“Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen”. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78 303)

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld:

“Overwegende dat de heer Y. L. (...) ter staving van zijn bestaansmiddelen de volgende documenten voorgelegd heeft dewelke niet aangenomen worden:

- Overzicht van zijn tewerkstelling tussen september en november 2014 bij volgende werkgever: C. H. G. (...) B.V. te Eindhoven:

Echter blijkt uit de gegevens op de loonfiches dat de heer Y. L. (...) een tewerkstelling aanging tussen 18/08/2014 en 15/02/2015. Betrokkene legde geen bewijzen voor van zijn bestaansmiddelen sinds 16/02/2015. Aangezien geen zekerheid bestaat betreffende de continuïteit van deze tewerkstelling kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet uitspreken over de stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid van de bestaansmiddelen van betrokkene.

Overwegende dat de betrokkene, zoals bepaald in artikel 40ter alinea 2 van de wet van 15/12/1980 en artikel 52,§2,2° van het KB van 08/10/1981, niet aangetoond heeft dat hij aan de voorwaarden van gezinshereniging beantwoordt.”

Artikel 40ter, lid 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)”

Verzoekende partij gaat met haar kritiek en verwijzing naar het bruto inkomen dat de Belgische partner verdiende van 18 augustus 2014 tot en met 15 februari 2015, voorbij aan het determinerend motief van de bestreden beslissing met name het feit dat geen bewijzen voor van de bestaansmiddelen sinds 16/02/2015 en aangezien er geen zekerheid bestaat betreffende de continuïteit van de tewerkstelling van de Belgische partner verwerende partij zich niet kan uitspreken over de stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid van de bestaansmiddelen van de Belgische partner.

Met een betoog omtrent de hoegrootheid van het inkomen dat die Belgische partner in het verleden verdiende, doet verzoekende partij geen afbreuk aan voormeld determinerend motief, noch toont zij aan dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn.

De stukken 14, 15, 16, 17 en 18 worden door verzoekende partij thans voor de eerste maal bij het verzoekschrift gevoegd. Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat die stukken niet werden voorgelegd aan verwerende partij in het kader van de aanvraag en alvorens er een beslissing werd genomen.

Er moet dienaangaande worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het tot standkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de nieuwe overtuigingsstukken die verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd. (zie: RvS, 1 september 1999, nr. 81.172; RvS, 19 november 2002, nr. 112.681)

In tegenstelling tot wat verzoekende partij wenst te laten uitschijnen, rust er op verwerende partij geen wettelijke verplichting om aan verzoekende partij de voorlegging van bijkomende stukken te vragen.

Het komt aan verzoekende partij toe om alle stukken voor te leggen die zij nuttig acht en waarvan zij meent dat zij van invloed zouden kunnen zijn op de beslissing. Het komt aan verzoekende partij om haar aanvraag te actualiseren indien zij van mening is dat er zich nieuwe feiten en elementen hebben voorgedaan die van invloed kunnen zijn op de beslissing omtrent een aanvraag. Verzoekende partij en haar Belgische partner wisten immers en behoorden te weten dat uit de door hen voorgelegde stukken bleek dat het een tewerkstelling van beperkte duur betrof die op 15 februari 2015 een einde nam. Bijgevolg, behoorden zij te weten dat de stukken die zij thans voor de eerste maal bij hun verzoekschrift voegen en waarvan zij van mening zijn dat zij een invloed zouden hebben gehad op de uitkomst van de bestreden beslissing, dienden te worden overgemaakt aan verwerende partij in het kader van de aanvraag.

Verzoekende partij gaat met haar betoog omtrent een behoeftenanalyse voorbij aan het feit dat in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat er door verzoekende partij geen bewijzen werden voorgelegd van de bestaansmiddelen van de Belgische partner sinds 16 februari 2015 en dat verwerende partij,

aangezien er geen zekerheid bestaat betreffende de continuïteit van de tewerkstelling van de Belgische partner, zich niet kan uitspreken over de stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid van de bestaansmiddelen van de Belgische partner.

Verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift als dusdanig niet dat zij in het kader van haar aanvraag geen stukken heeft voorgelegd omtrent de bestaansmiddelen van de Belgische partner sinds 16 februari 2015.

Zij kan bijgevolg niet ernstig voorhouden als zou het kennelijk onredelijk zijn van verwerende partij om, gelet op het gebrek aan informatie over de bestaansmiddelen van de Belgische partner sinds 16 februari 2015, geen behoeftenanalyse uit te voeren.

“2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bijlage 20 een behoeftanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoeftanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu worden de bestaansmiddelen niet in aanmerking genomen omdat er geen gegevens beschikbaar zijn waaruit actuele bestaansmiddelen blijken. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoeftanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (RvV, 21 mei 2014, nr. 124.305; eigen onderlijning)

De Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging werd naar Belgisch recht omgezet bij Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekende partij toont niet aan dat deze richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet.

Zij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de directe werking van de artikelen 7 en 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2004.

Het eerste middel is onontvankelijk voor zoveel verzoekende partij de schending aanvoert van het beginsel van behoorlijk bestuur.

“Wat de aangevoerde schending van de beginselen van behoorlijk bestuur betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden als de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoeker verwijst in zeer algemene bewoordingen naar de beginselen van behoorlijk bestuur zonder ze verder te preciseren. Het is niet aan de Raad om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.” (RvV, 28 oktober 2010, nr. 50.466)

Het eerste middel en het tweede middel zijn ongegrond.”

3.1.3.1.1. In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van “het beginsel van behoorlijk bestuur” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.1.3.1.2. De verzoekende partijen werpen een schending op van de artikelen 7 en 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Los van de vraag of deze bepalingen reeds werden omgezet naar Belgisch recht, dient te worden opgemerkt dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders. Overeenkomstig artikel 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG is deze richtlijn niet van toepassing op gezinsleden van een burger van de Unie. Te dezen is de referentiepersoon een Belg en heeft de eerste verzoekster een visumaanvraag type D ingediend met het oog op een gezinshereniging met een Belg. De verzoekende partijen vallen dus niet onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

3.1.3.1.3. Het eerste middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.1.3.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partijen niet aantonen aan de voorwaarden voor gezinshereniging te voldoen, nu uit de door hen voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon blijkt dat deze een tewerkstelling aanging tussen 18 augustus 2014 en 15 februari 2015, doch dat er vanaf 16 februari 2015 geen bewijzen van bestaansmiddelen werden voorgelegd, zodat er geen zekerheid over de continuïteit van de tewerkstelling voorligt en de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet kan uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat F.L., de vader van G.Y. zoals weergegeven op de voorgelegde geboorteakte, geen toestemming heeft gegeven dat G.Y. de eerste verzoekster definitief zou vervoegen in België en er geen vonnis van hoederecht werd voorgelegd waaruit blijkt dat de eerste verzoekster over het exclusieve hoederecht van G.Y. beschikt. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van de middelen blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

3.1.3.3.1. Artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet bepaalt (onder meer) het volgende:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

– (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

(...)”

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de tweede verzoeker (i.e. de Belgische referentiepersoon) steeds gewerkt heeft wanneer hij daar de kans toe kreeg, dat hij werkwilgig is, maar dat het krijgen van een contract van onbepaalde duur geen evidentie is, dat hij al zijn rekeningen betaalt zonder ten laste te vallen van de openbare overheden en dat de eerste verzoekster er, eens in België, alles aan zal doen om zich zo snel mogelijk te integreren. Zij erkennen evenwel dat de tewerkstelling van de tweede verzoeker werd aangegaan voor een periode van zes maanden en is beëindigd op 15 februari 2015. De verzoekende partijen weerleggen hiermee geenszins de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat *“uit de gegevens op de loonfiches (blijkt) dat de heer Y. L. (...) een tewerkstelling aanging tussen 18/08/2014 en 15/02/2015”* en dat hij *“geen bewijzen voor(legde) van zijn bestaansmiddelen sinds 16/02/2015”*. Aldus maken zij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij *“(a)angezien geen zekerheid bestaat betreffende de continuïteit van deze tewerkstelling (...) zich niet (kan) uitspreken over de stabiliteit, toereikendheid en regelmatigheid van de bestaansmiddelen van betrokkene”*.

Waar de verzoekende partijen in het eerste middel betogen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris heeft nagelaten hen uit te nodigen de bestaansmiddelen van de tweede verzoeker vanaf 16 februari 2015 aan te tonen, wordt erop gewezen dat het bestuur er niet steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokken vreemdeling te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet meer actueel zijn en hij ook moet weten dat die stukken niet meer actueel zijn (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de door de verzoekende partijen voorgelegde stukken wel degelijk heeft onderzocht, zodat de verzoekende partijen thans niet dienstig kunnen stellen dat hij *“(z)onder verder onderzoek te verrichten oordeelt (...) dat de tewerkstelling van de referentiepersoon dient te worden afgewezen worden als “niet stabiel noch regelmatig”*”.

De verzoekende partijen voeren voorts in het eerste middel aan dat de referentiepersoon actief naar werk zoekt en verwijzen hierbij naar een bewijs van inschrijving bij de VDAB en interimkantoren en naar meerdere al dan niet weerhouden sollicitaties (zie stukkenbundel verzoekende partijen, stukken 14, 15, 16 en 17). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen de genoemde bewijzen van inschrijving bij de VDAB en interimkantoren en de verschillende sollicitaties niet hebben voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. In zoverre de verzoekende partijen zich baseren op deze stukken om aan te tonen dat zij wel degelijk voldoen aan de voorwaarden die artikel 40ter van de Vreemdelingenwet stelt, lijkt het hun

bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. De bij het verzoekschrift gevoegde bewijzen van inschrijving bij de VDAB en interimkantoren en de al dan niet weerhouden sollicitaties (zie stukkenbundel, verzoekende partijen, stukken 14, 15, 16 en 17) kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat het motief uit de bestreden beslissing dat zij *“geen bewijzen voor(legden) van zijn bestaansmiddelen sinds 16/02/2015”* feitelijk onjuist, dan wel kennelijk onredelijk is. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet – en de verzoekende partijen tonen ook niet aan – dat zij bij hun visumaanvraag stukken inzake een werkloosheidsuitkering met betrekking tot de periode van na 15 februari 2015 hebben voorgelegd, zodat de bewering dat de referentiepersoon thans actief naar werk zou zoeken niet relevant is.

De omstandigheid dat de tweede verzoeker volledig zelf instaat voor het betalen van alle kosten in België en dat ook de eerste verzoekster *“er alles aan zal doen om zich zo snel mogelijk te integreren”*, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In een tweede middel voeren de verzoekende partijen aan dat het voor hen een raadsel is hoe de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de veronderstelling komt dat Y.G., in wiens naam de verzoekende partijen huidig beroep hebben ingediend, niet de zoon van de tweede verzoeker zou zijn. Er dient op te worden gewezen dat de bestreden beslissing gestoeld is op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat uit de door de verzoekende partijen voorgelegde loonfiches van de referentiepersoon blijkt dat deze een tewerkstelling aanging tussen 18 augustus 2014 en 15 februari 2015, en dat er vanaf 16 februari 2015 geen bewijzen van bestaansmiddelen werden voorgelegd, zodat er geen zekerheid over de continuïteit van de tewerkstelling voorligt en de Dienst Vreemdelingenzaken zich dus niet kan uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon en 2) dat F.L., de vader van G.Y. zoals weergegeven op de voorgelegde geboorteakte, geen toestemming heeft gegeven dat G.Y. de eerste verzoekster definitief zou vervoegen in België en er geen vonnis van hoederecht werd voorgelegd waaruit blijkt dat de eerste verzoekster over het exclusieve hoederecht van G.Y. beschikt. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg hebben de verzoekende partijen, daargelaten de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich vergist heeft inzake het hoederecht van G.Y., geen belang bij hun kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet kan om de voormelde redenen niet worden aangenomen.

3.1.3.3.2. In het eerste middel voeren de verzoekende partijen nog aan dat de bestaansmiddelen waarover de tweede verzoeker beschikt, voldoende zijn om zichzelf en de verzoekende partijen in hun behoeften te voorzien. Zij verwijten de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen gebruik te hebben gemaakt van de mogelijkheid die artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziet om inlichtingen in deze zin op te vragen. Echter, nu uit het voorgaande is gebleken dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn het motief van de bestreden beslissing te weerleggen dat uit de door hen voorgelegde loonfiches blijkt dat de referentiepersoon een tewerkstelling aanging tot 15 februari 2015 en dat na 16 februari 2015 geen bewijzen van bestaansmiddelen meer werden voorgelegd zodat er geen zekerheid bestaat betreffende de continuïteit van de tewerkstelling en de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich niet kan uitspreken over de stabiliteit, de toereikendheid en de regelmatigheid van de bestaansmiddelen, wordt niet ingezien waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een behoefteanalyse had moeten maken. Een gebrek aan bewijs van bestaansmiddelen in de zin van artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet impliceert namelijk de afwezigheid van elk bestaansmiddel zoals gedefinieerd in artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet en wanneer deze bestaansmiddelen onbestaande zijn, komt het immers evident voor dat zij ook onvoldoende zijn om te voorkomen dat de eerste verzoekster en Y.G., in wiens naam zij optreedt, respectievelijk als echtgenoot en bloedverwant in neergaande lijn van de tweede verzoeker, op hun beurt ten laste zouden vallen van de openbare overheden (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van de afgifte van een visum heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.1.3.6. Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3.2.1. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Door aan de verzoekende partijen de gezinshereniging in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met hun Belgische echtgenoot/vader te weigeren, dreigt artikel 3 E.V.R.M. te worden geschonden.

De verzoekende partijen zijn immers afkomstig van Irak. Gelet op de precaire veiligheidssituatie en de opmars van de terroristische groepering Islamitische Staat is een schending van artikel 3 E.V.R.M. reëel.

Irak is tot op heden een land in oorlog. Alle gebieden in Irak worden geteisterd door geweld en terreuraanslagen. In Irak is er voor de burgers een ernstig risico voor het leven en hun fysieke integriteit, gelet op het gewapend conflict.

Door de aanvraag in het kader van de gezinshereniging te weigeren, houdt de verwerende partij deze ernstige bedreiging ten aanzien van de verzoekende partijen in stand.

Omtrent deze ongunstige veiligheidssituatie, werd er in de bestreden beslissingen niets gemotiveerd.

Objectieve rapporten tonen aan dat de veiligheidssituatie in Irak allerminst stabiel kan genoemd worden. Het geweld in Irak neemt immers op dit ogenblik danig grote proporties aan zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Dit geldt voor gans Irak en dus ook het Noorden.

Zo blijkt eveneens uit het nieuw standpunt van UNCHR betreffende de situatie in Irak (stuk 20). Het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen typeert het conflict in Irak als een intern gewapend conflict waarbij de betrokken partijen zich schuldig maken aan

mensenrechtenschendingen. Irak wordt geteisterd door geweld tussen de Iraakse Veiligheidskrachten en Koerdische strijders aan de ene kant en de Islamitische Staat van Irak (ISIS) en gewapende groeperingen aan de andere. De Iraakse overheid heeft recent de controle verloren over bepaalde delen van het grondgebied te voordele van ISIS. UNHCR haalt hierbij aan dat alle delen van het land zijn aangetast.

“Casualty figures in 2014 have been spiking compared to previous years. Iraq Body Count (IBC) documented the death of over 13,600 civilians between January and late October 2014. This compares to 7,800 civilian deaths in the first ten months of 2013 and is the highest total since the height of sectarian conflict in 2006- 2007. The UN has documented more than 7,700 civilian deaths in Iraq (excluding Al-Anbar) between January and September 2014. These include more than 4,800 estimated civilian casualties since June 2014, when IS and associated armed groups launched a major offensive in northern and eastern Iraq. According to the UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), Baghdad was the worst affected governorate in most of 2014 in terms of casualty figures. It is followed (excluding Al-Anbar and not always in the same order), by Ninewa, Salah Al-Din, Kirkuk, Babel and Diyala governorates. The Iraqi government released casualty figures for the months of January to June 2014, accounting for 6,676 deaths, including 5,322 civilians, 512 police, and 842 members of the armed forces. The escalation in violence has further generated additional deaths from a lack of access to food, water and medical care, injuries and disabilities, destruction of property and livelihoods and serious impairment of access to basic, life-sustaining services.”

(stuk 20, “UNHCR Position on Returns to Iraq”, UNHCR, 27 oktober 2014, te consulteren op http://www.refworld.org/docid/544e4b3c4.html?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=48e054c961-WLU_31_10_2014&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-48e054c961-419536033, de verzoekende partijen zetten vet)

“Ten gevolge van de gevoelige verslechtering van de veiligheidssituatie in noord-Irak en de dreiging van escalatie naar Bagdad, worden alle reizen naar het land ten stelligste afgeraden.

De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers. De veiligheidsschikkingen voor reizigers zijn praktisch onbestaande. De recente gevechten in het land en de dreiging van een verdere uitbreiding van het geweld naar Bagdad en naar de Koerdische regio zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. De recente gevechten in de Provincie Anbar en Ninawah, en de Koerdische regio zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. De provincies Anbar en Ninawah zijn absoluut te mijden. Het aantal aanslagen in Bagdad is recent toegenomen. Ook de Betwiste Gebieden (provincies Diyala, Salah al-Din, Tameem en Nineva), en de Sjiitische provincies Kerbala, Babylon en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus te mijden. De Koerdische provincies en de zuidelijke provincies Najaf, Muthanna, Qadisiya, Di-Qhar, Missan en Basra zijn relatief veiliger, maar nog steeds erg onstabiel.

Ingevolge de politieke en communautaire tegenstellingen zijn er demonstraties in heel Irak. Dit gaat soms gepaard met geweld en de spanningen lopen verder op. Het is mogelijk dat de regering overgaat tot de plotse instelling van een tijdelijk uitgangsverbod in een aantal steden of de sluiting van lands-en/of provinciegrenzen. Deelname aan of aanwezigheid op deze manifestaties is te allen tijde te vermijden

In het hele land blijft een hoog risico bestaan op ontvoering, zonder onderscheid in nationaliteit. Buitenlanders zijn een specifiek doelwit voor ontvoeringen met financieel of politiek oogmerk. Er is ook een verhoogd risico op overvallen en diefstal door misdaadbendes. Verder zijn er risico's verbonden aan de aanwezigheid van mijnen en aan voortdurende militaire operaties.”

(stuk 21: Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, “Reisadvies Irak”, dd. 25 september 2014, geldig op 19 november 2014, te consulteren op http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/irak/ra_irak.jsp, de verzoekende partijen zetten vet)

“Er zijn zware gevechten tussen extremistische groepen (waaronder ISIS) en de Iraakse (inclusief Koerdische Peshmerga) strijdkrachten. In delen van Irak is de veiligheidssituatie sinds juni van dit jaar verder achteruitgaan. De Nederlandse regering heeft, eind september 2014 besloten om de Iraakse overheid bij te staan in de strijd tegen deze extremistische groepen.

Het ministerie van Buitenlandse Zaken adviseert niet naar de volgende gebieden te reizen en adviseert dringend deze gebieden te verlaten, mits dit op een veilige manier kan:

• Anbar; • Ninewa; • Kirkuk; • Salahedin; • Diyala; • Bagdad (inclusief de hoofdstad); • Het noorden van Babylon (boven de lijn Hilla); • Dohuk. (...)”

(stuk 22: Rijksoverheid Nederland, "Reisadvies Irak", dd. 26 september 2014, geldig op 19 november 2014, te consulteren op <http://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/reisadviezen/irak>, de verzoekende partijen zetten vet)

"The Foreign and Commonwealth Office (FCO) advise against all travel to:

*Anbar province, Ninewah province, Salah-ah din province, Diyala province, Tam'mim (Kirkuk) province
The FCO advise against all but essential travel to the rest of Iraq, including the Kurdistan region.*

If you're currently in Anbar, Ninewah, Salah-ad-Din, Diyala or Tam'mim (Kirkuk) provinces you should leave now.

This advice follows attacks by the Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL) on towns to the South West of Erbil on 6-7 August. The U.S. announced on 8 August that the US military has begun conducting targeted airstrikes against ISIL in northern Iraq. Following advances in June 2014, the Islamic State of Iraq and the Levant (ISIL) and other armed groups now control parts of Iraq, particularly in Anbar, Ninewah, Sala-ad-din and Diyala provinces.

The security situation throughout Iraq remains uncertain, and could deteriorate quickly. You should monitor media reporting and make sure you have robust contingency plans in place. (...)"

(stuk 23: GOV.UK, "Foreign travel advice", dd. 31 oktober 2014, geldig op 19 november 2014, te consulteren op <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/irak>, de verzoekende partijen zetten vet)

"The Department of State warns U.S. citizens against all but essential travel to Iraq. Travel within Iraq remains dangerous given the security situation.

(...)

Numerous insurgent groups, including ISIL, previously known as al-Qa'ida in Iraq, remain active and terrorist activity and violence persist in many areas of the country. ISIL and its allies control Mosul, Iraq's second largest city, and have captured significant territory across central Iraq and continue to engage with Iraqi security forces in that region. In early August, the threat to the Iraqi Kurdistan Region (IKR) increased considerably with the advance of ISIL towards Kurdish areas. (...)"

(stuk 24: U.S. Passports & International Travel, U.S. Department of State, "Iraq Travel Warning", dd. 10 augustus 2014, te consulteren op <http://travel.state.gov/content/passports/english/alertswarnings/irak-travel-warning.html>, de verzoekende partijen zetten vet)

Daarnaast wensen de verzoekende partijen te wijzen op volgende objectieve informatie.

"Recent developments

According to Iraq Body Count (IBC), at least 1,797 civilians were killed in Iraq in October. The UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI) gave the following figures for the month of October: 856 civilians killed and 1,490 injured, 417 security forces members killed and 520 injured. Iraq's capital Baghdad was worst affected, with 1,362 civilian casualties (379 killed, 983 injured), followed by the provinces of Salahaddin (167 killed, 204 injured), Diyala (100 killed, 174 injured), Niniveh (87 killed, 9 injured), Babil (61 killed, 29 injured), Kirkuk (16 killed, 47 injured) and Karbala (17 killed, 40 injured). These figures do not include the number of victims in Anbar province. According to a press release dated 01.11.14, Iraq Peshmerga Kurds launched a new offensive in Niniveh province to liberate the town of Sinjar from the control of the IS terrorists, with unspecified losses among the IS fighters.

Mass executions in Anbar province

On 30.10.14, between 150 and 220 bodies were found in Anbar province, as was reported by several media outlets. Apparently, the dead were members of the Sunni Muslim Albu Nimr tribe allied to the Iraqi government. 40 men, six women and four children were killed in the night of 02.11.14, it was reported. An Iraqi press release put the figure of victims at 67. Already on 29.10.14, IS militant fighters were reported to have executed at least 30 male members of the Albu Nimr tribe in Anbar province (other sources put the figure at 48 victims at least). Apparently, IS insurgents have taken 125 other hostages in Anbar province.

Bomb attacks in Baghdad

In Baghdad and its surroundings, several bomb attacks claimed the lives of at least 24 people on 01.11.14. One bomb was detonated near a tent for Shia Muslim pilgrims. Presently, hundreds of thousands of pilgrims are on their way to Karbala for the climax of the religious festival of Ashura taking place on 04.11.14.

Suicide attack near Jurf al-Sakhar

On 27.10.14, a suicide bomber killed at least 27 Shia Muslim opponents of the IS terror militia near the town of Jurf al-Sakhar."

(stuk 25: Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "Group 22 – Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes", dd. 3 november 2014, p. 2-3, te consulteren op

http://www.ecoi.net/file_upload/4232_1415266363_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-03-11-2014-englisch.pdf, de verzoekende partijen zetten vet)

"The Islamic State jihadist group killed at least 36 more people in its execution campaign targeting a tribe that fought against it, an Iraqi tribal leader and an officer said Monday.

The militants "executed 36 people, including four women and three children" on Sunday, tribal head Sheikh Naim al-Kuoud al-Nimrawi told AFP."

(stuk 26: Reliefweb, "IS group executes at least 36 more tribesmen in Iraq", dd. 3 november 2014, te consulteren op <http://reliefweb.int/report/iraq/group-executes-least-36-more-tribesmen-iraq>)

"On Sunday 19 October, the UN Assistant Secretary-General (ASG) for Human Rights, Mr. Ivan Šimonović, concluded his week-long mission to Iraq by meeting the Prime Minister of the Kurdistan Region Government.

"I am extremely concerned at the dramatic human rights consequences of the actions of ISIL and associated armed groups on civilians," Šimonović said.

"In areas under their control, or where they are engaged in fighting, the Takfiri groups, or so-called ISIL are terrorizing the local population, imposing on them brutal measures based on their extremely radical and wrongful interpretation of Islam, particularly targeting Muslim sects and members of religious and ethnic minorities including Christians, Kaka'ee, Shabaks, Turkmen, Sabaeen Mendean, Yezidis and others."

"ISIL and associated armed groups have perpetrated widespread and systematic violations of international human rights and international humanitarian law, which in some instances may amount to war crimes and crimes against humanity," Šimonović said. "The atrocities committed systematically and intentionally by ISIL against the Yezidi community, may amount to an attempt to commit genocide. Among countless victims, I met with a twelve year-old girl who escaped sexual slavery, a father whose four sons were murdered because they refused to convert to Islam, and a boy who survived a mass execution', including of his father and brothers, despite being hit by six bullets," Šimonović said. "ISIL leaves Yezidis no option except to convert or die. Such testimonies are not only evidence of the scale of the crimes being systematically and intentionally committed by ISIL and associated armed groups, but attest to the resilience and bravery of the survivors of these crimes."

As highlighted by High Commissioner Zeid at his press conference last week, "ISIL is the antithesis of human rights. It kills, it tortures, it rapes, its idea of justice is to commit murder."

ISIL are well-resourced, well-armed and are active in recruiting support from the local population and fighters from abroad. With the support of some local groups, they are brutally violating the basic human rights of the local population – including the right to life and freedoms of religion and expression - with the aim of suppressing, expelling or destroying targeted ethnic and religious communities. Their brutal tactics are causing divisions between ethnic and religious communities to deepen.

Additionally, there has been an escalation of terrorist attacks and acts of violence in Baghdad and other areas of the country not directly affected by the armed conflict, which further threatens the peaceful coexistence of Iraq's various communities.

"Community leaders, elders, as well as religious authorities, must raise their voices and condemn violations of international human rights and humanitarian law, and demand the care and protection of the victims, no matter their ethnic, religious or other affiliations. The new Iraqi Government seems well-intentioned, but needs broad local and international support to put an end to the atrocities and overcome attempts to divide society and the country."

In his meetings with the Minister for Human Rights, Mr. Mohammed Madhi Ameen Al-Bayati, Speaker of the Council of Representatives, Dr. Salim al-Jabouri, and the Prime Minister of the Kurdistan Regional Government, Mr. Nechirvan Barzani, Šimonović argued for Iraq's accession to the International Criminal Court Statute, and the immediate acceptance of the ICC's ad-hoc jurisdiction for crimes that have been committed during the ongoing conflict.

"Additionally, legislative changes that would provide that war crimes, crimes against humanity and genocide are punishable under the criminal laws of Iraq and the Kurdistan Region would send a clear message of the commitment to bring perpetrators of those crimes to justice, irrespective of who they are, their ethnicity, religious belonging or political affiliation," Šimonović said.

The UN Assistant Secretary-General and other members of the Office of the High Commissioner for Human Rights delegation visited five camps for displaced persons in the Dohuk and Erbil provinces of the Kurdistan Region of Iraq.

"There are almost two million civilians displaced by the current conflict within Iraq, nearly one million of whom have been displaced into the Kurdistan Region of Iraq. Despite the commendable efforts of the Kurdistan Region Government to protect the IDPs and to provide basic services, resources are stretched to breaking point," Šimonović said. "Notwithstanding the considerable challenges, I am greatly

encouraged by the commitment of the Kurdistan Region Prime Minister, as expressed during our meeting, to keep the Kurdistan Region of Iraq open for all displaced persons without distinction."

Šimonović noted that improved coordination between the Central Government, the Kurdistan Regional Government and the international community is urgently needed in order to prepare for the challenges of winter.

"Winter is not yet here, but I have already seen the tents that had collapsed from the rain, despite all night efforts of the families living in them," Šimonović said. "The provision of adequate shelter for the winter is urgently needed. If additional measures are not immediately introduced, and especially if there is a new wave of displacement, those belonging to vulnerable groups, such as children, aged people, people with disabilities and those in need of medical assistance will be at risk."

The Assistant Secretary-General also discussed with government officials and civil society representatives ways to address some of the chronic human rights challenges facing Iraq, including corruption, problems with the administration of the criminal justice system, (including torture), and the rights of women.

"There are considerable human rights challenges facing Iraq," Šimonović said. "But during my visit I met many brave and bright young men and women who are committed to overcoming divisions in the country and fighting for equality and human rights for all Iraq's people. This gives hope for a better future for Iraq and such efforts should be strongly supported by the international community."

(stuk 27: OHCHR – UN Office of the High Commissioner for Human Rights, "Tragedy of Even Greater Proportions in Iraq Should Be Urgently Prevented", dd. 20 oktober 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/288866/408930_en.html)

De verzoekende partijen zijn afkomstig van Erbil, gelegen in Noord – Irak. Bijgevolg dient ook de veiligheidssituatie in Koerdistan van naderbij bekeken worden vermits de verzoekende partijen uit deze noordelijke regio van het land afkomstig zijn.

"(...) The Islamic State (Isis) has recruited an army hundreds of thousands strong, far larger than previous estimates by the CIA, according to a senior Kurdish leader. He said the ability of Isis to attack on many widely separated fronts in Iraq and Syria at the same time shows that the number of militant fighters is at least 200,000, seven or eight times bigger than foreign intelligence estimates of up to 31,500 men.

Fuad Hussein, the chief of staff of the Kurdish President Massoud Barzani said in an exclusive interview with The Independent on Sunday that "I am talking about hundreds of thousands of fighters because they are able to mobilise Arab young men in the territory they have taken."

He estimates that Isis rules a third of Iraq and a third of Syria with a population of between 10 and 12 million living in an area of 250,000 square kilometres, the same size as Great Britain. This gives the jihadis a large pool of potential recruits.

Proof that Isis has created a large field army at great speed is that it has been launching attacks against the Kurds in northern Iraq and the Iraqi army close to Baghdad at the same time as it is fighting in Syria. "They are fighting in Kobani," said Mr Hussein. "In Kurdistan last month they were attacking in seven different places as well as in Ramadi [capital of Anbar province west of Baghdad] and Jalawla [an Arab-Kurdish town close to Iranian border]. It is impossible to talk of 20,000 men or so."

The high figure for Isis's combat strength is important because it underlines how difficult it will be to eliminate Isis even with US air strikes. In September, the CIA produced an estimate of Isis numbers which calculated that the movement had between 20,000 and 31,500 fighters. The underestimate of the size of the force that Isis can deploy may explain why the US and other foreign governments have been repeatedly caught by surprise over the past five months as IS inflicted successive defeats on the Iraqi army, Syrian army, Syrian rebels and Kurdish peshmerga.

(...)

In a wide-ranging interview, Mr Hussein spelled out the new balance of power in Iraq in the wake of the Islamic militants' summer offensive and the military re-engagement of the US. The Kurdistan Regional Government now faces Isis units along a 650-mile front line cutting across northern Iraq between Iran and Syria. Mr Hussein said that the US air intervention had enabled the Kurds to hold out when the unexpected Isis assault in August defeated the peshmerga and came close to capturing the Kurdish capital Erbil: "They were fighting with a strategy of fear that affected the morale of everybody, including the peshmerga."

As well as terrifying its opponents by publicising its own atrocities, Isis had developed an effective cocktail of tactics that includes suicide bombers, mines, snipers and use of US equipment captured from the Iraqi army such as Humvees, artillery and tanks. To combat them, Mr Hussein says the Kurds need Apache helicopters and heavy weapons such as tanks and artillery.

The Kurdish leaders are now much more relaxed about Isis because they have a US guarantee of their security. The grim experience of the US in seeing the collapse of the government and army in Baghdad, which the Americans had fostered at vast expense, also works in favour of the Kurds.

Mr Hussein does not like to talk about it today, but the Kurdistan Regional Government got a nasty surprise in August when it asked the Turkish government for help in stopping Isis only to be told Ankara planned no immediate assistance. It was only then that the Kurds turned to Iran and the US, both of which immediately acted to prevent a complete victory by the Islamic militants. Iran sent some officers, military units and artillery while the US started air strikes on 8 August.

Mr Hussein speculates that the CIA and US intelligence agencies may only have been speaking about "core" fighters in claiming that the jihadis had at most 31,500 men under arms. But the fighting over the past five months has shown that Isis has become a formidable military force. "We are talking about a state that has a military and ideological basis," said Mr Hussein, "so that means they want everyone to learn how to use a rifle, but they also want everybody to have training in their ideology, in other words brainwashing."

A sign of the military professionalism of Isis is the speed with which they learned to use captured US tanks, artillery and other heavy equipment captured after the fall of Mosul on 10 June. The same thing happened in Syria where Isis captured Russian-made arms which it rapidly started using. The most likely explanation for this is that IS's ranks contain many former Iraqi and Syrian soldiers whose skills Isis has identified. Mr Hussein says that the peshmerga has been impressed during the fighting by Isis's training and discipline.

"They will fight until death, and are dangerous because they are so well-trained," said Mr Hussein. "For instance, they have the best snipers, but to be a good sniper you need not only training on how to shoot, but discipline in staying put for up to five hours so you can hit your target."

There is supporting evidence for Mr Hussein's high estimate for Isis numbers. A study by the National Security Adviser's office in Baghdad before the Isis offensive showed that, when 100 jihadis entered a district, they would soon recruit between five and 10 times their original number. There are reports of many young men volunteering to fight for Isis when they were in the full flood of success in the summer. This enthusiasm may have ebbed since the US started air strikes and the Isis run of victories ended with their failure to capture Kobani in northern Syria despite a long siege.

In an impoverished region with few jobs, Isis pay of \$400 (£250) a month is also attractive. Moreover, Mr Hussein says that in the places they have conquered Isis is remodelling society in its own image, aiming to educate people into accepting Isis ideology.

The Kurds have recovered their military self-confidence in the knowledge that they are backed by the US and Iran. The peshmerga have taken back some towns lost in August, notably Zumar close to the Syrian border, but not Tal Afar and Sinjar where 8,500 Yazidis are still besieged on their mountain top. But there are limits to how far the Kurds are willing to advance even if they succeed in doing so. Mr Hussein says that the Kurds can help an Iraqi army, supposing a non-sectarian one is created, but "the Kurds cannot liberate the Sunni Arab areas".

This is the great problem facing a counter offensive against Isis by Baghdad or the Kurds: it will be seen by the five or six million Sunni Arabs in Iraq as directed against their whole community. Hitherto, the US has been hoping to repeat its success between 2006 and 2008 in turning many Sunni against al-Qaeda in Iraq. Mr Hussein ticks off the reasons why repeating this will be very difficult: the Americans then had 150,000 soldiers in Iraq to back up anti-al-Qaeda tribal leaders. Isis will savagely punish anybody who opposes it. "We have seen what happened in Anbar to the Albu Nimr tribe [that rose up against Isis]. They stood bravely against the terrorist but 500 were killed. It was a disaster."

Overall, Mr Hussein says he does not see any convincing sign of resistance from the Sunni Arabs. Many of them may be unhappy, particularly in Mosul, but this is not translating into effective opposition. Nor is it clear what outside force could organise resistance. The Iraqi army might be acceptable in Sunni areas but only if it is reconstituted so that is not dominated by the Shia.

At the moment, the Kurds see little sign of its presence. They have been asking for regular troops to defend the Mosul Dam on the Euphrates so they can use up to 3,000 peshmerga stationed there, but no Iraqi troops have turned up. "Those who are now defending Baghdad are the army of the [Shia] parties. To re-establish a professional army needs time."

Mr Hussein did not say so, but it may be too late to establish a competent cross-confessional regular army in Iraq. The counter-offensive by Baghdad is led by the three main Shia militias which have almost the same ideological fervour and sectarian hatred as Isis. Any advance on the battlefield leads to the population deemed loyal to the losing side taking flight so the whole of northern Iraq has become a land of refugees."

(stuk 28: *The Independent*, "War with Isis: Islamic militants have army of 200,000, claims senior Kurdish leader", dd. 16 november 2014, de verzoekende partijen zetten vet)

"Airstrikes launched on IS leaders

On 09.11.14, the US confirmed a series of airstrikes targeting a suspected high-rank IS gathering in the north of Mosul (Nineveh province). According to the US, there is no information available yet on whether IS leader Abu Bakr al-Baghdadi was wounded and whether he was present at all in the convoy. Iraqi sources, however, say that al-Baghdadi has indeed been injured. According to a press release, the airstrikes launched in the past weeks have limited the jihadists' freedom to manoeuvre, communicate and command."

(stuk 29: Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, "Group 22 – Information Centre Asylum and Migration, Briefing Notes", p. 2, dd. 10 november 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/4232_1415868896_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefing-notes-10-11-2014-englisch.pdf, de verzoekende partijen zetten vet)

"Gunmen from the Sunni extremist group Islamic State systematically executed some 600 male inmates from a prison outside the northern Iraqi city of Mosul on June 10, 2014, according to survivors' accounts. The vast majority of those killed were Shia.

After seizing Badoush Prison near Mosul, the gunmen from Islamic State, also known as ISIS, separated the Sunni from the Shia inmates, then forced the Shia men to kneel along the edge of a nearby ravine and shot them with assault rifles and automatic weapons, 15 Shia prisoners who survived the massacre told Human Rights Watch. The gunmen also killed a number of Kurdish and Yezidi inmates of Badoush Prison, the survivors said.

"The gruesome details of ISIS' mass murder of prison inmates make it impossible to deny the depravity of this extremist group," said Letta Tayler, senior terrorism and counterterrorism researcher. "People of every ethnicity and creed should condemn these horrific tactics, and press Iraqi and international authorities to bring those responsible to justice."

The mass summary executions amount to war crimes and most likely crimes against humanity, Human Rights Watch said.

ISIS fighters broke into Badoush the day they captured Mosul, Iraq's second-largest city, which is 10 kilometers southeast of the prison. The gunmen herded up to 1,500 inmates onto trucks and drove them to an isolated stretch of desert about 2 kilometers from the prison, survivors said. The prisoners had been serving sentences for a range of crimes, from murder and assaults to nonviolent offenses. (...)"

(stuk 30: HRW – Human Rights Watch, "ISIS Executed Hundreds of Prison Inmates", dd. 30 oktober 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/289667/409835_en.html, de verzoekende partijen zetten vet)

"Humanitäre Katastrophe Level 3. Am 13. August 2014 stuft die UN die humanitäre Katastrophe im Irak aufgrund ihres Ausmasses und ihrer Komplexität als Level 3 Katastrophe ein. Neben dem Irak werden noch die Krisen im Südsudan, in der Zentralafrikanischen Republik und in Syrien auf dem Level 3 eingestuft.

862'000 intern Vertriebene. In der Mitteilung der UN wird explizit auch auf die prekäre Lage in der Provinz Dohuk hingewiesen. Seit Juni 2014 hat die Provinz Dohuk weitere 400'000 intern Vertriebene aufgenommen. Bis im September 2014 sind insgesamt 862'000 intern Vertriebene in die KRG-Region geflohen, 63 Prozent davon in die Provinz Dohuk. Viele Angehörige von Minderheiten wie Jeziden, Christen, Schabak, Kakai, Armenier und Turkmenen haben in Dohuk Aufnahme gefunden. Die sich verschlechternde humanitäre Situation im Irak gehe über eine Krise bezüglich Unterkunft und Nahrung hinaus, es handle sich um eine "Crisis of Spirit" und verlange dringend die Unterstützung und Hilfe der internationalen Gemeinschaft so der Deputy United Nations Humanitarian Coordinator in Iraq Kevin Kennedy. Alleine im August 2014 sind 650'000 intern Vertriebene aus Anbar, Mosul und Sinjar in die KRG-Region geflohen. Kennedy fordert, dass der humanitären Situation dieselbe Aufmerksamkeit wie der Sicherheitssituation beigemessen werden soll.

(...)

IS im Irak. Bereits im Januar 2014 eroberten IS-Kämpfer Gebiete in der Provinz Anbar, darunter auch Teile von Falluja. Im Juni 2014 startete die IS die Blitzoffensive im Nordirak und eroberte zuerst Mossul. Die irakischen Streitkräfte leisteten nur geringen Widerstand, viele irakische Soldaten desertierten und das irakische Militär zog sich vielerorts kampfflos zurück. 500'000 Menschen flohen innerhalb von nur wenigen Tagen. Am 11. Juni 2014 eroberte die IS Tikrit in der Provinz Salah id-Din. Anfangs Juli 2014 beherrschte die IS Gebiete in den Provinzen Anbar, Ninewa, Sa-lah id-Din, Kirkuk und Diyala. Den IS-Gruppen fielen grosse Mengen Kriegsmaterial in die Hände, das von den irakischen Streitkräften zurück gelassen wurde. Die irakische Armee zog sich aus dem Nordirak zurück und die kurdischen Peschmerga, die Streitkräfte des Kurdistan Regional Government (KRG), nutzten die Gunst der Stunde und übernahmen im Juli 2014 Kirkuk und die umliegenden Ölfelder.

Die irakische Armee lancierte eine Gegenoffensive. Schiiten wurden von Grossaya-tollah Ali al-Sistani aufgefordert, sich den irakischen Streitkräften anzuschliessen. Auch Anhänger der Mahdi-Armee sollen aufgefordert worden sein, die irakische Armee zu unterstützen. Der Iran schickte Al-Kuds-Brigaden, die Eliteeinheit der iranischen Revolutionsgarden, in den Kampf gegen die IS.

Erste IS-Peschmerga Gefechte. Am 11. Juli 2014 berichtete die Online-Zeitung Iraqi News über gewaltsame Zusammenstösse zwischen den kurdischen Peschmerga-Kämpfern und bewaffneten Mitgliedern der IS. Dabei habe es sich um die ersten Zusammenstösse gehandelt, seit die IS die Kontrolle über Gebiete in der Ninewa und Salah-il-Din Provinz übernommen habe. Bis im August 2014 blieb die Frontlinie zur KRG-Region jedoch relativ ruhig.

IS in von Peschmerga kontrollierten Gebieten. Anfangs August 2014 eroberte jedoch die IS von kurdischen Peschmerga kontrollierte Gebiete und vertrieb die Peschmerga aus Städten wie Sinjar, Zumar, Wana und Qaraqosh. Die IS war den nur mit leichten Waffen ausgestatteten kurdischen Kräften überlegen und die Peschmerga zogen sich aus verschiedenen Städten zurück, die hauptsächlich von Minderheiten, Christen und Jeziden besiedelt waren. Zwischen 35'000 und 50'000 Jeziden flohen darauf in die Sinjar-Berge. Am 8. August rückten IS-Kämpfer bis 30 Kilometer nahe Erbil vor und lösten in der kurdischen Hauptstadt Panik aus.

US-Luftschläge. Durch diesen Vormarsch aufgerüttelt, begann die USA im August 2014 mit der Durchführung begrenzter Luftschläge gegen die IS. Am 7. August 2014 bewilligte Präsident Obama Luftanschläge und die Versorgung aus der Luft. Einerseits sollte die IS davon abgehalten werden in Erbil einzumarschieren, andererseits sollten die in den Sinjar-Bergen eingekesselten Jeziden mit humanitärer Hilfe unterstützt werden. Bis Mitte September 2014 wurden rund 150 Luftschläge durchgeführt. Laut Angaben von US-Offiziellen haben die Luftschläge die Vorstösse der IS beeinträchtigt, sie haben aber zu keiner allgemeinen Schwächung der Terrororganisation geführt.

Durch die Machtübernahme der IS ist die religiöse Gewalt im Nordirak dramatisch aufgebrochen. Innerhalb kürzester Zeit hat die gesamte nicht-sunnitische Bevölkerung nach Bedrohungen, Entführungen, Tötungen und der Zerstörung ihrer religiösen Kultstätten die Region verlassen. Schiiten und Minderheiten wie Christen und Jeziden sind geflohen. Die IS-Kämpfer gehen äusserst brutal gegen alle vor, die das von der Gruppierung propagierte Bild aus der Epoche des Propheten Mohammed ignorieren oder gar hinterfragen. Amnesty International berichtet am 2. September 2014 von ethnischen Säuberungen, welche in Nordirak durch die IS unter anderem in Ninewa, der Nachbarprovinz Dohuks, durchgeführt wurden. Dabei ging die IS systematisch und gezielt gegen nicht-arabische oder nicht-sunnitisch-muslimische Bevölkerungsgruppen vor und hat Hunderte oder gar Tausende getötet oder entführt. Rund 830'000 Personen sollen aus den von der IS eingenommenen Gebieten geflohen sein. (...)"

(stuk 31: Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Irak: Sicherheitssituation in der KRG-Region, Auskunft", dd. 28 oktober 2014, p. 2-5, te consulteren op http://www.ecoi.net/file_upload/1002_1414861271_document.pdf, de verzoekende partijen zetten vet)

"A series of bomb attacks has left at least 26 people dead in Iraq, amid the deadly violence that rages on across the country.

According to Wahab Ahmed, the mayor of the town of Qara Tapah, three car bombs hit his office and two other buildings on Sunday.

He said the blasts also damaged nearby buildings used by the electricity department and the Kurdish Peshmerga forces' veterans affairs bureau.

A top security official in Iraq's semi-autonomous Kurdistan region put the death toll at 27 and said most of the dead were Peshmerga veterans who had volunteered to return to active duty to battle Islamic State (IS) terrorists. However, a local federal army official confirmed 25 deaths.

Qara Tapah is located close to Jalawla, which is a key battleground northeast of the Iraq's capital city Baghdad.

Meanwhile, a separate bomb blast killed the police chief of Iraq's restive province Anbar. Officials said that the bombing took place near the provincial capital Ramadi in the Abu Risha District.

"Major General Ahmed Saddag was killed by an improvised explosive device (IED) blast targeting his convoy this morning," Faleh al-Issawi, the deputy head of the provincial council, said.

"He was leading forces involved in an operation to retake Twei from the IS," Colonel Abdulrahman al-Janabi said.

The overall security situation in Iraq has worsened over the past months after the terrorists of the IS, of whom many are foreign militants, took control of parts of Iraq's northern and western regions.

They have been committing heinous crimes in the captured areas, including mass executions and beheadings of people."

(stuk 32: Pakistan Today, "26 dead in attacks across Iraq", dd. 12 oktober 2014, de verzoekende partijen zetten vet)

“The latest victim, a news agency reporter, was shot several times in the head in Mosul. Reporters Without Borders is appalled to learn that the Jihadi group Islamic State murdered another Iraqi journalist yesterday in Mosul (in the northern province of Nineveh), just two days after publicly executing an Iraqi journalist in Samara (in Salahuddin province).

(...)

Reporters Without Borders is horrified by the Jihadi group’s constant crimes of violence, whose victims have included many journalists.

“Islamic State is pursuing a policy of indiscriminate criminal violence that shows no pity towards journalists and does not hesitate to kidnap, torture and murder them,” said Reporters Without Borders programme director Lucie Morillon. “Media personnel need the support and protection of the local authorities more than ever.”

After Al-Aqidi was killed, his body was taken to a forensic medical centre in Mosul and then handed over to his family. A source close to the family said the body bore the marks of torture and there were several gunshot injuries to the head. (...)

(stuk 33: RSP – Reporters Sans Frontières, “Iraq – Islamic State kills another Iraqi journalist, second in two days”, dd. 14 oktober 2014, te consulteren op http://www.ecoi.net/local_link/288295/408303_en.html de verzoekende partijen zetten vet)

Eveneens wordt de eerste verzoekende partij, aangezien haar echtgenoot in België verblijft, aanzien als een alleenstaande vrouw met een minderjarig kind. Dit maakt haar positie in Irak uiteraard nog kwetsbaarder. Gelet op de reële dreiging van Islamitische Staat ten opzichte van vrouwen, is een kans op een schending van artikel 3 E.V.R.M. zeer zeker mogelijk.

In een arrest dd. 22 december 2011 werd de volgende overweging gemaakt:

“... De même, ce document mentionne que la requérante risque de subir des difficultés d’ordre social et financier si elle reste seule en Syrie comme le harcèlement, la stigmatisation et l’insécurité en raison du fait qu’elle n’est pas accompagnée par un homme. Il précise qu’une femme vivant seule est toujours marginalisée et constitue une ‘cible facile’ pour les locaux. De même, ce document relate que les événements récents en Syrie ont eu pour conséquence une augmentation de l’insécurité, pour les femmes en particuliers.

Au vu des développements qui précèdent, le moyens pris de la violation de l’article 3 de la CEDH est sérieux et susceptible de justifier l’annulation de l’acte attaqué.”

(stuk 34, arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 72 489, dd. 22 december 2011 in de zaak 85 372/I)

Gelet op de uitermate kwetsbare positie van (alleenstaande) vrouwen in Irak, kan geciteerd arrest naar analogie worden toegepast.

Het is duidelijk dat de huidige situatie in Irak het leven van de verzoekende partij in gevaar brengt. Het is een kwestie van tijd vooraleer zij het slachtoffer wordt van de vele onrusten in het land. Bijgevolg is artikel 3 E.V.R.M. alsook de materiële motiveringsverplichting geschonden.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet. (R.v.V., 21 oktober 2011, nr. 68 851; R.v.St., 27 maart 2002, nr. 105 233; R.v.St., 28 maart 2002, nr. 105 262; R.v.St., 14 maart 2002, nr. 104 674; R.v.St., 25 juni 2003, nr. 120 961; R.v.St., 8 oktober 2003, nr. 123 977)

Verzoekende partij beroept zich op de algemene situatie in Irak, doch gaat met dit betoog voorbij aan het feit dat de thans bestreden beslissing die geen verwijderingsbeslissing betreft, als dusdanig niets wijzigt aan de situatie van verzoekende partij die zich op geen enkel ogenblik op het grondgebied van het Rijk heeft bevonden, doch voortdurend in Irak.

Verzoekende partij gaat voorbij aan het feit dat de thans bestreden beslissing een antwoord vormt op een aanvraag gezinshereniging, welke een specifieke procedure is waarbinnen specifieke wettelijke voorwaarden gelden.

Het derde middel is ongegrond."

3.2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De verzoekende partijen wijzen, met verwijzing naar verschillende internationale rapporten en verslagen, op de precare veiligheidssituatie in Irak. Zij stippen aan dat zij afkomstig zijn uit Erbil, Noord-Irak, en dat de eerste verzoekster, gezien haar echtgenoot in België verblijft, aanzien wordt als een alleenstaande vrouw met een minderjarig kind, wat haar positie aldaar nog kwetsbaarder maakt. De verzoekende partijen menen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door de visumaanvraag te weigeren de ernstige bedreiging ten aanzien van de verzoekende partijen in stand houdt.

De eerste verzoekster en haar minderjarige zoon hebben *in casu* een aanvraag ingediend voor een visum type D (lang verblijf) met het oog op de gezinshereniging met de tweede verzoeker, die de Belgische nationaliteit heeft. De bestreden beslissing vormt een antwoord op deze aanvraag en houdt geenszins de verplichting in voor de verzoekende partijen om ter plaatse te blijven. In de bestreden beslissing is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris overgegaan tot een onderzoek van de wettelijke voorwaarden voor de gezinshereniging. Het kan hem niet worden verweten in het kader van de hem voorgelegde aanvraag niet tevens op eigen initiatief een onderzoek te hebben gedaan in het licht van artikel 3 van het EVRM, wanneer hem hiertoe geen enkele aanwijzing is voorgelegd. Aldus kan de kritiek van de verzoekende partijen niet dienstig worden aangevoerd tegen de thans bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partijen nog opwerpen dat de positie van de eerste verzoekster des te kwetsbaarder is, nu haar echtgenoot in België verblijft, zij aanzien wordt als een alleenstaande vrouw met een minderjarig kind en hierbij verwijst naar het arrest nr. 72 489 van 22 december 2011 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 3 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is niet-ontvankelijk.

3.3.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9 van het Internationaal verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van artikel 17 van de Gezinssherenigingsrichtlijn, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van het “beginsel van behoorlijk bestuur” en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.4.1. Uit wat hierboven uitvoerig werd geargumenteed blijkt duidelijk dat de eerste verzoekende partij en de heer Y. (...) elkaar gevonden hebben. Sinds 2010 zijn zij ook de ouders van de tweede verzoekende partij.

De verre afstand van elkaar is echter niet altijd even gemakkelijk, en de heer Y. (...) wenst zijn echtgenote/kind dicht bij hem te hebben. Dit mede gelet op de talrijke onlusten in het land. Dit is bovendien logisch, nu beiden gelukkig zijn met elkaar en hier hun leven verder wensen uit te bouwen.

Bijgevolg maakt de bestreden beslissingen dd. 17 april 2015 (kennisgeving aan de verzoekende partijen dd. 4 mei 2015) zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de gezinssituatie van de verzoekende partijen.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven, primeert. De eerste verzoekende partij vormt al lange tijd een koppel met de heer Y. (...), en de heer Y. (...) wenst zijn kindje te zien opgroeien. Bijgevolg zijn er nauwe banden met België, nu de heer Y. (...) de Belgische nationaliteit heeft. Een dergelijke situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden, valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolgd hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoekende partij (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, ‘Droit international et européen des droits de l’homme’, Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Door de verzoekende partijen het recht te ontkennen om zich op een legale manier te verenigen met hun echtgenoot/vader wordt artikel 8 E.V.R.M geschonden. Dit is logisch, gezien hun de rechten om als

een 'normaal' gezin door het leven te gaan worden ontzegd. Een onbeperkt verblijf voor de verzoekende partijen is onontbeerlijk voor het hebben van een waar en evenwichtig gezinsleven.

De Raad van State heeft reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 van het E.V.R.M. als hogere norm boven de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (de vreemdelingenwet) staat.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst. Dit is ten dezen door de verwerende partij onvoldoende (zelfs niet) doorgevoerd waardoor artikel 8 van het E.V.R.M. wordt geschonden.

De Europese richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake gezinshereniging beoogde op de eerste plaats "de gezinshereniging" als regel voorop te stellen. Het is daarbij in die zin dat artikel 17 van dezelfde richtlijn dient te worden geïnterpreteerd, waardoor elk geval op een individuele wijze dient te worden beoordeeld.

Het is vaststaand dat de situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van de verwerende partij een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

De bestreden beslissingen zijn disproportioneel aan het beoogde doel. De verzoekende partijen wensen een normaal gezins- en familieleven te leiden. De beslissing van de verwerende partij is onaanvaardbaar. De verzoekende partijen hebben hier in België hun toekomst.

Uit de bestreden beslissingen blijkt bijgevolg op geen enkele manier of de voornoemde belangenafweging werd gebeurd en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partijen op een helling komt te staan. Bijgevolg is de motiveringsplicht manifest geschonden.

4.4.2. De verzoekende partijen en de heer Y. (...) wensen een normaal gezinsleven te leiden. De verzoekende partijen wensen hier in België, samen met hun echtgenoot/vader, hun toekomst uit te bouwen.

Gelet op het feit dat de heer Y. (...) over de Belgische nationaliteit beschikt, kan geenszins verwacht worden dat hij naar Irak gaat teneinde een waar gezinsleven te kunnen leiden. Voor de verzoekende partijen en de heer Y. (...) is het absoluut onmogelijk om hun recht op gezinsleven in Irak uit te oefenen.

Aangezien in geen enkele ander land de verzoekende partijen of de heer Y. (...) een verblijfsrecht hebben, is het voor hen evenmin onmogelijk om dit recht in een derde land uit te oefenen. Bijgevolg is België het enige land alwaar zij hun recht op familieleven kunnen uitoefenen.

Bovendien wordt het volgende algemeen aanvaard:

"Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten inroepen om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden."

(Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie <http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=109#evrm>)

Tenslotte wensen de verzoekende partijen eveneens te wijzen op de rechten van het minderjarig kind. Deze dienen gerespecteerd te worden. Kinderen mogen, overeenkomstig artikel 9 IVRK, niet tegen hun wil van hun ouders worden gescheiden. Doordat de verwerende partij een visum voor gezinshereniging weigert aan de verzoekende partijen, houdt de verwerende partij de scheiding tussen vader en kinderen in stand, tegen de belangen van het kind in."

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekende partij voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 EVRM, van artikel 9 van de Rechten van het Kind, van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003, van de formele en materiële motiveringsverplichting, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing inhoudt en dat de scheiding tussen verzoekende partij en de Belgische partner als dusdanig geenszins voortvloeit uit de thans bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, 15 juli 2003, Mokrani c. France, §23; EHRM, 26 maart 1992, Beldjoudi c. France, §74; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43). Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten (R.v.V., 27 november 2009, nr. 34 993). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren. (EHRM, 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga c. Belgique, §81; EHRM, 18 februari 1991, Moustaquim c. Belgique, §43)

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM bevat geen definitie van de begrippen "familie- en gezinsleven" en "privéleven". Het betreffen autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is. (zie: EHRM, 12 juli 2001, K. en T./ Finland, §150)

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

"Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Verzoekende partij stelt dat zij sinds 2008 gehuwd is met haar Belgische partner en dat zij sinds 2010 samen een kind hebben.

Zij gaat met haar betoog voorbij aan het feit dat zij nalaat aan te tonen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Die Belgische partner verblijft immers in België, terwijl zij in Irak verblijft. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt derhalve dat zij sinds 2008 reeds verscheidene, lange periodes van elkaar gescheiden hebben geleefd.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgesteld gezinsleven van verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. (zie: R.v.V., 9 februari 2010, nr. 38 367)

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM. Uit voormelde vaststelling blijkt tevens dat verzoekende partij geen schending aantoont van artikel 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

De Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging werd naar Belgisch recht omgezet bij Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekende partij toont niet aan dat deze richtlijn onvolledig of niet correct zou zijn omgezet.

Zij kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de directe werking van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2004.

Het vierde middel is ongegrond.”

3.3.3.1.1. In de mate dat de verzoekende partijen de schending aanvoeren van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat de verzoekende partijen nalaten hierbij verdere toelichting te geven zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.3.1.2. De verzoekende partijen werpen een schending op van artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn. Daargelaten de vraag of deze bepaling reeds werd omgezet naar Belgisch recht, wordt nogmaals opgemerkt dat deze richtlijn betrekking heeft op de gezinshereniging van derdelanders en niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Te dezen is de referentiepersoon een Belg en heeft de eerste verzoekster een visumaanvraag type D ingediend met het oog op een gezinshereniging met een Belg. De verzoekende partijen vallen dus niet onder het toepassingsgebied van de Gezinsherenigingsrichtlijn.

3.3.3.1.3. Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag aanvoeren, wordt opgemerkt dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partijen kunnen daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

3.3.3.1.4. Het vierde middel is, wat deze onderdelen betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.3.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, kan worden verwezen naar wat *supra* onder punt 3.1.3.2., reeds werd uiteengezet.

3.3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat als volgt luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen laten de verzoekende partijen gelden dat zij een normaal gezinsleven willen leiden en dat zij in België hun toekomst willen uitbouwen. Zij stellen dat van de tweede verzoeker niet kan worden verwacht dat hij naar Irak gaat om aldaar een gezinsleven te kunnen leiden, aangezien hij de Belgische nationaliteit heeft, zodat het voor hen onmogelijk is om hun recht op gezinsleven in Irak uit te oefenen. Voorts stellen zij dat zij in geen enkel ander land een verblijfsrecht hebben, zodat het voor hen eveneens onmogelijk is om hun recht op gezinsleven in een derde land uit te oefenen. Zij menen dan ook dat de bestreden beslissing een inbreuk op artikel 8 van het EVRM uitmaakt, dat de huidige inmenging in de uitoefening van hun recht op een gezinsleven niet verantwoord is en dat de bestreden beslissing disproportioneel is aan het beoogde doel. Voorts stellen zij dat uit de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt of er een belangenafweging is gebeurd en of alle individuele elementen in rekening werden gebracht.

Daargelaten de vraag of het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aangetoond, wordt *in casu* niet betwist dat het een eerste toegang tot het Rijk betreft, met name een aanvraag om een visum type D (lang verblijf) met het oog op gezinshereniging, zodat er in deze stand van het geding, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, geen inmenging is in het gezinsleven dat zij zouden hebben en dus geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Met de bestreden beslissing wordt aan de eerste verzoekster en haar minderjarig kind het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds voorzien heeft in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger, *in casu* de tweede verzoeker, om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijke Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (*cf.* de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen gelijk aan het feit dat de vreemdeling niet moet voldoen aan de wettelijke voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten.

Ten overvloede wordt er op gewezen dat artikel 8 van het EVRM op zich geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 3 december 2015, nr. 233.125; RvS 2 december 2015, nrs. 11.639 (c)).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.3.5. Het vierde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN